

Arrest

nr. 125 926 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 april 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en N.T., een vrouw met de Belgische nationaliteit, legden op 18 april 2011 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Leuven.

1.2. Op 18 april 2011 diende verzoeker tevens, in functie van zijn relatie met N.T., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Verweerder werd op 3 september 2013 door de administratieve diensten van de stad Leuven op de hoogte gesteld van het feit dat N.T. het vertrek van verzoeker was komen melden.

1.4. Op 5 september 2013 verzocht verweerder de burgemeester van de stad Leuven om een relatieverslag te laten opstellen met betrekking tot verzoeker en N.T.

1.5. Verzoeker werd op 4 oktober 2013 op de hoogte gesteld van het feit dat verweerder overwoog om zijn verblijf, in toepassing van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te beëindigen en van het feit dat hij de mogelijkheid had om alle documenten die hij nuttig achtte inzake de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong mee te delen.

1.6. Op 8 oktober 2013 ontving verweerder een door N.T. ondertekend schrijven waarin deze bevestigde samen te leven met verzoeker en met hem twee gemeenschappelijke kinderen te hebben. In dit schrijven wordt tevens gesteld dat het vertrek van verzoeker naar het buitenland te maken had met de ziekte van een familielid.

1.7. Een politiefunctionaris van de stad Leuven stelde op 22 oktober 2013 een verslag op waarin wordt vermeld dat verzoeker bij controles die plaatsvonden tussen 1 oktober 2013 en 16 oktober 2013 niet kon worden aangetroffen op het adres waar hij was ingeschreven en dat N.T., die wel aanwezig was, verklaarde dat verzoeker naar het buitenland was afgereisd omdat een familielid ziek was of omdat zijn grootouders waren overleden.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 december 2013 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 3 februari 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [G.]

Voorna(a)m(en): [P.]

Nationaliteit: Tadzjikistanese

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater §1,4° van de wet van 15.12.1980 het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben wordt ontbonden of nietigverklaard of er is geen gezame[n]lijke vestiging meer.

Betrokkenen legden een verklaring wettelijke samenwoning af op 18.04.2013. S[edert] 16.09.2013 staat betrokkene met een voorstel ambtelijke schrapping, dit terwijl de Belgische partner in functie van wie het verblijfsrecht werd bekomen nog steeds woonachtig is in de [...]straat te Leuven.

Artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene niet op zulke mate in het Rijk is geïntegreerd dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Immers, er zijn een aantal veroordelingen ten opzichte van betrokkene sinds 2006 tot 2013. Hieruit blijkt een disrespect voor de geldende normen, waarden en wetten in de Belgische samenleving. Bijgevolg kan niet gesteld worden dat betrokkene geïntegreerd is in de samenleving.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt nergens dat tijdens zijn verblijf in de gevangenis betrokkene bezocht werd door familieleden. De gezinstoestand is bijgevolg evenmin van die mate [...] dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Het schrijven van de echtgenote dd. 07.10.2013 betreft een verklaring die niet in overweging genomen kan worden gezien ze niet getoetst kan worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid.

Uit het verslag samenwoning dd 19.09.2013 blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is op het adres. Dit telkens om een andere reden. Hieruit kan men bijgevolg concluderen dat er geen gezinscel is tussen beide.

Om deze redenen wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken.

"Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de [...] gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af." "

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40ter, en 42quater, § 1, eerste lid, 4° en tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"A. Aan het verblijf wordt een einde gesteld omwille van, samengevat, het volgende:

1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker niet dermate in België is geïntegreerd dat een terugkeer naar Tad[z]jikistan voor hem schadelijk zou zijn; immers er zijn een aantal veroordelingen tussen 2006 en 2013; hieruit blijkt een "disrespect" voor de geldende normen en waarden en wetten in de Belgische samenleving; hij is dus niet geïntegreerd;

2. Uit de gegevens van het dossier blijkt niet dat verzoeker tijdens zijn gevangenschap bezocht werd door familieleden; de gezinstoestand is bijgevolg evenmin van aard dat een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst voor hem schadelijk zou zijn;

3. Met het schrijven van de echtgenote (sic) van verzoeker van 7.10.2013 kan geen rekening gehouden worden omdat ze niet kan getoetst worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid; uit het verslag van samenwoning van 19.9.2013 blijkt dat verzoeker niet aan te treffen is op het adres, telkens om een andere reden; er is dus geen gezinscel tussen beiden.

B. Deze overwegingen raken kant noch wal:

Ad 1

Verzoeker is geboren in 1983 en is dus nu 30 jaar oud. Hij leeft in België sinds december 2001 dus sedert meer dan 12 jaar, of 40% van zijn leven. Daarmee wordt geen rekening gehouden, wat een schending is van de formele motiveringsplicht. Verzoeker kan inderdaad niet begrijpen waarom met deze lange verblijfsduur geen rekening gehouden werd. Uit het administratief dossier blijkt dat hij een aantal keren is tewerkgesteld als arbeider. Hij spreekt ook Nederlands. Daarmee wordt geen rekening gehouden.

Hij verbleef in de gevangenis eenmaal gedurende ongeveer 5 maand en eenmaal gedurende 2 dagen, op 12 jaar tijd. Dat is niet erg lang. Zijn laatste correctionele veroordeling dateert van 24 juni 2013, op beroep van correctionele rechtbank van 26 april 2012, voor feiten die gepleegd waren vooraleer hij op 30 september 2011 op grond van artikel 40ter recht op verblijf van meer dan 3 maanden kreeg, nadat hij op 18 april 2011 met zijn partner een verklaring van wettelijke samenwoning had afgelegd. Kennelijk waren de gepleegde misdrijven niet van die aard dat ze werden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde die zouden toelaten het recht op verblijf te weigeren. Dan kunnen ze nu ook niet zwaar

negatief in de balans doorwegen om te zeggen dat verzoeker geen respect toont voor de wetten, normen en waarden in de Belgische samenleving, temeer daar hij sinds zijn verblijf op grond van artikel 40ter geen strafrechtelijke inbreuken meer heeft gepleegd.

Het verblijf wordt overigens beëindigd niet omdat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde, maar omdat hij niet meer zou samenwonen met zijn Belgische partner.

Kortom, verwerende partij heeft de situatie van verzoeker volledig verkeerd beschreven, wat niet alleen een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht maar ook van artikel 42quater, § 1, laatste lid Vw.

Ad 2

Indien verwerende partij zegt dat uit het dossier niet blijkt dat verzoeker in de gevangenis bezoek kreeg van familieleden, is dat juist. Maar het blijkt ook niet uit het dossier dat verzoeker geen bezoek kreeg van familieleden. M.a.w. het antwoord op de vraag of verzoeker al dan niet bezoek kreeg van familie – hij stelt dat dit wel degelijk het geval is – blijkt niet uit het dossier, en bijgevolg vindt dit motief geen steun in het dossier.

Anderzijds is de bewering dat de gezinstoestand van verzoeker niet van die aard is dat een terugkeer naar zijn land van herkomst voor hem schadelijk zou zijn, is strijd met de feiten: om te beginnen negeert men de aanwezigheid van 2 Belgische kinderen van verzoeker, geboren in 2007 en 2008. Deze zijn in België geboren, zijn nooit in Tad[z]jikistan geweest en bijgevolg kan men hen niet vragen met verzoeker naar dat land te gaan. Het bestaan van die kinderen blijkt uit geboortecertificaten in het administratief dossier en deze vermelden ook de erkenning door verzoeker als vader van de kinderen. Hierover niets zeggen in de bestreden beslissing is een kennelijke schending van de formele motiveringsplicht.

Ad 3

In het administratief dossier bevindt zich een document van de Stad Leuven van 3 september 2013, waarop het volgende genoteerd staat:

“INFO!!

Mevrouw [T.N.] is komen melden dat meneer met de noorderzon is vertrokken. Betrokkene heeft zijn verblijf obv GHart40.”

Het is niet duidelijk [w]aarop de twee uitroepetekens achter het woord “Info” slaan.

Er is geen naam van een ambtenaar vermeld en het document is niet ondertekend. Alleen daarom kan er geen rekening mee worden gehouden; om de beslissing te parafraseren: deze verklaring kan niet in overweging worden genomen gezien ze niet getoetst kan worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid.

In werkelijkheid is de partner op die datum – tijdens het familiebezoek van verzoeker in Tad[z]jikistan – komen advies vragen aan het stadsbestuur; met name heeft ze de v[r]raag gesteld of, gelet op de schulden van verzoeker, hij zijn officieel adres elders kan plaatsen (om te ontsnappen aan een eventueel beslag) zonder zijn recht op verblijf te verliezen. Daar het antwoord duidelijk ontkennend was, is er niets gebeurd.

Op 19 september 2013 heeft verwerende partij aan de Stad Leuven gevraagd een woonstcontrole uit te voeren. Volgens het “verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging” is er controle uitgevoerd op 1, 4, 11, 12 en 16 oktober 2013, en heeft de partner verklaard dat verzoeker “momenteel in het buitenland” is. Dit is reeds in tegenstrijd met haar zagezegde verklaring van 3 september 2013 dat hij met de noorderzon vertrokken zou zijn, want ze weet waar hij zich bevindt. Ze verklaart bovendien uitdrukkelijk de reden van de afwezigheid: “ziekte van familie, gestorven grootouders”. Ze moet die verklaring op de eerste controle (1 oktober) of misschien tijdens de tweede (4 oktober) afgelegd hebben, omdat verzoeker het Schengengrondgebied op 3 oktober terug binnenkwam (stempel paspoort luchthaven Riga).

In ieder geval kan uit voornoemde gegevens geenszins afgeleid worden dat verzoeker de echtelijke woning zou verlaten hebben. De beslissing die stelt dat dit toch zo stelt, schendt de materiële motiveringsplicht.

Op de laatste bladzijde van het verslag wordt gezegd dat verzoeker nooit aan te treffen was en dat “elk bezoek werd er een andere reden” opgegeven. Het is dan wel het raden naar die andere redenen omdat er slechts één vermeld wordt, nl. verzoeker is tijdelijk afwezig wegens familiebezoek in het land van herkomst.

Op 7 oktober 2013 gaat de partner van verzoeker een schriftelijke verklaring opgesteld door beide partners afgeven aan het stadsbestuur. Zij alleen ondertekent omdat hij er niet bij aanwezig is. Daarin bevestigt ze

- Dat ze samen 2 kinderen hebben*
- Dat ze 14 jaar samenwonen*
- Dat hun beider hoofdverblijfplaats op één adres in België is*
- En dat wegens ziekte van de familie verzoeker dringend naar zijn land van herkomst moest gaan.*

Verwerende partij zegt dat met deze verklaring geen rekening kan worden gehouden omdat ze niet getoetst kan worden op haar feitelijke of waarachtigheid. Maar waarom kan men dan wel rekening houden met een verklaring van de partner van verzoekster afgelegd op 3 september? Zulk motief is volstrekt onduidelijk.

Er kan vastgesteld worden dat de partner zich aanmeldt op 7 oktober en dat verscheidene plaats-bezoeken nog gebeurd zijn na deze datum. Volgens de instructie van verwerende partij moet de politie een bericht nalaten met een oproeping aan verzoeker om zich aan te melden bij het stadsbestuur. Er kan vastgesteld worden dat na de laatste controle op 16 oktober 2013 geen zulke oproeping werd achtergelaten. De instructies van verwerende partij werden niet nageleefd, zodat verwerende partij niet vermag conclusies te trekken uit het gevoerde onderzoek.

Het is overigens tegenstrijdig te stellen enerzijds dat verzoeker moet opgeroepen worden om zich aan te melden en 30 dagen daarvoor de tijd krijgt, en anderzijds, wanneer de partner zich dan aanmeldt en bevestigt dat het koppel nog steeds samenwoont, te stellen dat daarmee geen reken[i]ng kan worden gehouden omdat die verklaring niet kan getoetst worden op haar feitelijke en haar waarachtigheid.”

2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Verweerder laat vooreerst gelden dat verzoekende partij wel de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, doch nalaat aan te geven welk wetsartikel hij precies geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Ten overvloede merkt verweerder op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Inderdaad motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris duidelijk als volgt:

[...]

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht de bestreden beslissing heeft genomen.

Verzoekende partij houdt vooreerst voor dat zij 30 jaar oud is, en in België leeft sinds 12.2001. Hiermee wordt geen rekening gehouden, evenmin als met het gegeven dat verzoeker gewerkt heeft in het verleden, en hij Nederlands spreekt. Verzoekende partij voert tevens aan dat hij slechts 5 maanden en nog eens 2 dagen in de gevangenis heeft verbleven, en zijn laatste veroordeling dateert van 24.06.2013 voor feiten die zouden dateren van vóór hij zijn verblijfsrecht in 2011 heeft verkregen.

Verweerder laat gelden dat in zoverre verzoekende partij deze elementen pas voor het eerst inroept in het verzoekschrift tot nietigverklaring, doch zich hierop niet uitdrukkelijk heeft beroepen t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris vooraleer de beslissing genomen werd; deze beschouwingen dan ook niet dienstig zijn. Uiteraard diende de gemachtigde van de staatssecretaris niet te motiveren inzake elementen die door verzoekende partij niet werden ingeroepen, niettegenstaande het schrijven van de gemachtigde inzake het socio-economisch onderzoek dat aan verzoekende partij betekend werd op 04.10.2013.

Dat deze beweringen deels blijken uit het administratief dossier, maakt uiteraard niet dat de gemachtigde dienomtrent uitdrukkelijk dient te motiveren in het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42quater. Integendeel heeft de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekende partij bij schrijven dd. 05.09.2013, dat haar betekend werd op 04.10.2013, uitdrukkelijk verzocht om "alle documenten die nuttig kunnen zijn in het kader van een onderzoek van het dossier over de eventuele intrekking van het verblijfsrecht" te bezorgen, waarbij uitdrukkelijk gewezen werd op de inhoud van artikel 42quater §1, alinea 3 van de Vreemdelingenwet, terwijl verzoekende partij tevens gewezen werd op artikel 42quater §4, en haar verzocht werd de bewijzen voor te leggen indien verzoekende partij meent zich in een uitzonderingssituatie te bevinden.

Verzoekende partij legde evenwel geen bewijzen [voor]; zij voegde slechts het schrijven van 07.10.2014, dat (enkel) door mevr. [T.] ondertekend werd. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd om welke reden geen rekening kan worden gehouden met deze verklaring, die niet kan worden getoetst op haar feitelijkheid en waarachtigheid.

Verzoekende partij uit kritiek op deze motivering, doch weerlegt deze geenszins. Zij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Verweerder verwijst naar volgende rechtspraak:

"2.10. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen op eer van derden in deze, oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. De verklaringen op eer van derden hebben een gesolliciteerd karakter en zijn niet gesteund op enig objectief element. Door louter te poneren dat het vaststaat dat verzoekster haar partner wel degelijk twee jaar geleden heeft leren kennen en dat zij op die tijdspanne elkaar meer dan drie maal hebben ontmoet en dat zij meer dan 45 dagen samen hebben doorgebracht, slaagt verzoekster er niet in afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing" (R.v.V. nr. 77 927 van 23 maart 2012, www.rvv-cce.be; zie ook R.v.V. nr. 111.250 03.10.2013).

En ook:

"Wanneer men bij de aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden duidelijk doet kennen dat bepaalde documenten binnen een bepaalde tijdspanne moeten worden overgelegd, mag derhalve uit dit verzoek tot vervollediging van het dossier redelijkerwijze worden afgeleid dat men op het ogenblik van het indienen van de aanvraag de mening was toegedaan dat deze aanvullende stukken noodzakelijk waren om tot een correcte feitenvinding te komen. De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om tot het besluit te komen of verzoekster al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie met de burger van de Unie in functie van wie zij haar verblijf aanvraagt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag niet gedateerde foto's en enkele verklaringen van derden voorlegde ter staving van haar beweerde duurzame relatie. Verzoekster kan niet voorhouden dat verklaringen van derden wel objectief zijn en eigen verklaringen niet, aangezien verklaringen van derden eveneens een gesolliciteerd karakter kunnen vertonen en de verwerende partij onmogelijk de waarachtigheid van individuele verklaringen van personen kan nagaan. Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet stelde dat verklaringen van derden sowieso niet objectief zijn, doch enkel dat de voorgelegde verklaringen van derden niet op hun objectiviteit kunnen beoordeeld worden. De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij dat zij oordeelde, nadat zij bijkomende bewijzen had opgevraagd

en dus reeds had laten uitschijnen dat de aangebrachte stukken onvoldoende waren als bewijs van een duurzame en stabiele relatie van ten minste één jaar met haar partner, dat niet gedateerde foto's en verklaringen van derden onvoldoende zijn om de duurzaamheid en de stabiliteit aan te tonen van een relatie van 1 jaar met de burger van de Unie in functie van wie verzoekster haar aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden indiende." (R.v.V. nr. 35.672 van 11 december 2009)

Ten overvloede, dat de veroordeling bij arrest van 24.06.2013 betrekking heeft op feiten die dateren van vóór de afgifte van de F-kaart, maakt uiteraard niet dat de gemachtigde niet naar deze veroordeling zou kunnen verwijzen ter ondersteuning van de vaststelling dat er geen afdoende reden blijken om het verblijfsrecht toch verder toe te staan overeenkomstig artikel 42quater §1, laatste lid van de wet. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde geheel terecht dat er "een aantal veroordelingen zijn ten opzichte van betrokkene sinds 2006 tot 2013. Hieruit blijkt een disrespect voor de geldende normen, waarden en wetten in de Belgische samenleving. Bijgevolg kan niet gesteld worden dat betrokkene geïntegreerd is in de samenleving."

Verzoekende partij haar beschouwingen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert terecht, gezien de stukken van het dossier, dat:

- niet blijkt dat er nog een gezinscel is (verzoekende partij ontkent ook niet dat er een voorstel ambtelijke schrapping is opgemaakt, en hij niet kon worden aangetroffen tijdens de controles);
- er evenmin afdoende reden blijken om het verblijfsrecht toch verder toe te staan overeenkomstig artikel 42quater §1, laatste lid van de wet.

In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat uit het dossier ook niet blijkt dat verzoekende partij geen bezoek kreeg van familieleden in de gevangenis; om die reden zou niet kunnen worden gesteld dat er geen bezoek was van familie. Verzoekende partij kan hierbij niet worden gevolgd. Immers weerlegt zij niet dat 'uit de gegevens van het administratief dossier nergens blijkt dat zij tijdens haar verblijf in de gevangenis bezocht werd door familieleden'. Zij houdt zulks wel vaag en ongestaafd voor in het verzoekschrift, doch maakt haar beschouwingen geenszins aannemelijk.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat de bestreden beslissing ook overeind blijft zonder dit motief, dat aldus niet determinerend is. Ook om die reden is de kritiek van verzoekende partij niet dienstig.

Verzoekende partij houdt tevens voor dat er twee Belgische kinderen zijn van verzoeker, die in België geboren zijn en nooit in Tad[z]jikistan zijn geweest. Hierover wordt niets gemotiveerd in de bestreden beslissing, zo houdt verzoekende partij voor. Verweerder benadrukt andermaal dat ver[weeren]de partij verzoekende partij bij schrijven dd. 05.09.2013, dat haar betekend werd op 04.10.2013, uitdrukkelijk verzocht om "alle documenten die nuttig kunnen zijn in het kader van een onderzoek van het dossier over de eventuele intrekking van het verblijfsrecht" te bezorgen, waarbij uitdrukkelijk gewezen werd op de inhoud van artikel 42quater §1, alinea 3 van de Vreemdelingenwet, terwijl verzoekende partij tevens gewezen werd op artikel 42quater §4, en haar verzocht werd de bewijzen voor te leggen indien verzoekende partij meent zich in een uitzonderingssituatie te bevinden.

Verzoekende partij legde evenwel geen bewijzen [voor]; zij voegde slechts het schrijven van 07.10.2014, dat (enkel) door mevr. [T.] ondertekend werd. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd om welke reden geen rekening kan worden gehouden met deze verklaring, die niet kan worden getoetst op haar feitelijkheid en waarachtigheid.

Ten overvloede, in de bestreden beslissing wordt tevens terecht gemotiveerd dat "staat betrokkene met een voorstel ambtelijke schrapping, dit terwijl de Belgische partner in functie van wie het verblijfsrecht werd bekomen nog steeds woonachtig is in de [...]straat te Leuven.", en dat "Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat betrokkene niet op zulke mate in het Rijk is geïntegreerd dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Immers, er zijn een aantal veroordelingen ten opzichte van betrokkene sinds 2006 tot 2013. Hieruit blijkt een disrespect voor de geldende normen, waarden en wetten in de Belgische samenleving. Bijgevolg kan niet gesteld worden dat betrokkene geïntegreerd is in de samenleving.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt nergens dat tijdens zijn verblijf in de gevangenis betrokkene bezocht werd door familieleden. De gezinstoestand is bijgevolg evenmin van die mate dat dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Het schrijven van de echtgenote dd 07.10.2013 betreft een verklaring die niet in overweging genomen kan worden gezien ze niet getoetst kan worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid.

Uit het verslag samenwoning dd 19.09.2013 blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is op het adres. Dit telkens om een andere reden. Hieruit kan men bijgevolg concluderen dat er geen gezinscel is tussen beide.”

Verzoekende partij toont niet eens aan dat hij nog een gezinscel vormde met zijn kinderen; hij houdt dit niet eens voor in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring. Het loutere gegeven dat men als vreemdeling twee kinderen heeft in België, waarvan men het niet eens nodig vond om zich hierop te beroepen in het kader van [het] onderzoek naar de eventuele intrekking van het verblijfsrecht, maakt uiteraard niet dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

Verzoekende partij uit in een derde onderdeel kritiek op het document van de stad Leuven waarbij gemeld werd dat de partner is komen melden dat meneer met de noorderzon vertrokken is. Verweerder laat gelden dat deze kritiek uiteraard niet dienstig is, nu de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet op dit schrijven heeft beroepen in de bestreden beslissing ter ondersteuning van de bestreden beslissing.

Haar beschouwingen dat ze een andere vraag zou hebben gesteld bij haar vraag om advies aan het stadsbestuur is werkelijk niet dienstig, en wordt ook door geen enkel element ondersteund.

Dat verzoekende partij verder blijkens het politieverlag van 22.10.2013 heeft verklaard dat verzoekende partij afwezig was door een verblijf in het buitenland door ziekte in familie, gestorven grootouders, is evenmin relevant. Immers doet dit geen afbreuk aan het voorstel van ambtelijke schrapping, terwijl de betrokken politie-inspecteur ook expliciet in het politieverlag heeft vermeld dat er telkens een andere reden werd opgegeven, en deze verklaring trouwens ook wordt tegengesproken door het bericht van de stad Leuven dat de partner was komen melden dat verzoekende partij met de noorderzon vertrokken was. Geenszins toont verzoekende partij aan dat er een schending kan worden weerhouden van de materiële motiveringsplicht.

Terwijl de kritiek van verzoekende partij inzake de motivering betreffende de niet weerhouden verklaring van de partner van 07.10.2013, hierboven reeds afdoende werd weerlegd.

Verzoekende partij merkt overigens terecht op dat de politiecontroles ook na dit schrijven van 07.10.2013 hebben plaatsgevonden, met name op 11.10.2013 om 13.35 u, op 12.10.2013 om 09.16 u en op 16.10.2013 om 19.10. Verzoekende partij weerlegt niet dat zij tijdens deze controles niet kon worden aangetroffen, zij ontkent dit ook niet. Haar loutere bewering dat de politie na de controle op 16.10.2013 geen bericht zou hebben achtergelaten, wordt vooreerst door niets ondersteund, en kan dan ook geen afbreuk doen aan het politieverlag. Verzoekende partij haar beschouwingen, die op geen enkele manier aannemelijk word[en] gemaakt, kunnen geenszins afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Tot slot, verzoekende partij werd bij brief van 05.09.2013 niet opgeroepen om zich aan te melden, maar wel om de vereiste documenten voor te leggen binnen de 30 dagen na de betekening van de brief.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte. Geenszins maakt verzoekende partij een schending aannemelijk van de formele noch materiële motiveringsplicht, noch van de artikel 40ter en 42quater §1, 4° en laatste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij is op deze artikelen van de Vreemdelingenwet overigens niet eens ingegaan, hetgeen op zich al leidt tot de onontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geheel terecht een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.3.1. De Raad merkt op dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet verweerder de mogelijkheid biedt om binnen een termijn van vijf jaar na de erkenning van dit recht een einde te stellen aan het verblijfsrecht dat een vreemdeling verkreeg op basis van een geregistreerd partnerschap met een Belgisch onderdaan indien dit partnerschap wordt beëindigd of indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Het komt aan verweerder toe om dit aan te tonen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoeker en N.T. formeel een einde hebben gesteld aan hun geregistreerd partnerschap. Verweerder verwijst in de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf evenwel naar het feit dat er geen gezamenlijke vestiging of gezinscel meer is. Hij licht hierbij toe dat er een voorstel tot ambtelijke schrapping is en dat uit *“een verslag samenwoont dd. 19.09.2013”* blijkt dat verzoeker telkens om een andere reden niet kon worden aangetroffen op het adres waar hij samen met N.T. is ingeschreven.

Allereerst merkt de Raad op dat er uit het voorgelegde administratief dossier niet kan worden afgeleid dat er op 19 september 2013 een samenwoningsverslag werd opgesteld. In dit dossier bevindt zich slechts een verslag dat door een politiefunctionaris werd opgesteld op 22 oktober 2013 en dat betrekking heeft op adrescontroles die werden doorgevoerd tussen 1 oktober 2013 en 16 oktober 2013. In dit verslag wordt gesteld dat verzoeker niet kon worden aangetroffen bij verschillende adrescontroles, doch blijkt geenszins dat er niet langer een gezinscel zou bestaan. N.T., de vrouw in functie van wie verzoeker tot een verblijf werd toegelaten, legde immers, blijkens de inhoud van dit verslag, geen verklaringen af waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij niet langer een gezinsrelatie met verzoeker onderhield en verzoeker niet meer samen met haar op hetzelfde adres verbleef. Uit dit verslag blijkt slechts dat zij poogde de afwezigheid van verzoeker tijdens de verschillende controles te verantwoorden. Zij gaf hierbij onder meer aan dat verzoeker naar het buitenland was afgereisd omdat een familielid ziek of gestorven was, wat aantoont dat zij, zoals dit in een normale gezinsrelatie hoort, goed op de hoogte was van de reden waarom verzoeker tijdelijk afwezig was. Uit een afschrift van het paspoort van verzoeker blijkt ook dat hij tussen 27 augustus 2013 en 3 oktober 2013 buiten de Europese Unie verbleef. Er zijn derhalve geen redenen om te twifelen aan de verklaringen van N.T. inzake het feit dat verzoeker gedurende enige tijd in het buitenland vertoefde. Verzoeker kon daarnaast blijkbaar ook zonder probleem bereikt worden op het adres waar hij was ingeschreven, aangezien hij op 4 oktober 2013, dus dadelijk na zijn terugkeer in het Rijk, gevolg gaf aan een door de administratieve diensten van de stad Leuven – volgens een vermelding op dit stuk op 6 september 2013 –, naar dit adres verzonden uitnodiging om een schrijven van verweerder voor ontvangst te komen ondertekenen. N.T. bevestigde in een schrijven van 7 oktober 2013 daarenboven haar relatie met verzoeker nogmaals en stelde uitdrukkelijk nog steeds samen met hem op hetzelfde adres in België te verblijven. Verweerder stelt dat deze verklaring *“niet kan worden getoetst op haar feitelijkheid en waarachtigheid”*, maar verliest hierbij uit het oog dat een eenvoudig buurtonderzoek – dat niet werd doorgevoerd bij het opstellen van het relatieverlag – zonder meer duidelijkheid had kunnen verschaffen omtrent de correctheid van de verklaringen van verzoekers vriendin. Het is, gelet op voorgaande vaststellingen, kennelijk onredelijk om in voorliggende zaak, louter op basis van het gegeven dat verzoeker gedurende een zeer korte periode niet in persoon kon worden aangetroffen op het adres waar hij samen met zijn vriendin, met wie hij twee kinderen heeft, is ingeschreven – waarbij vaststaat dat verzoekers vriendin de redenen van zijn afwezigheid steeds uiteenzette – en een voorstel tot ambtelijke schrapping zou zijn opgemaakt, te besluiten dat verzoeker geen gezinscel meer vormt met zijn Belgische partner. Het feit dat verzoeker geen stukken aanbracht waaruit blijkt dat hij toen hij, in het verleden, een gevangenisstraf uitzat het bezoek kreeg van zijn Belgische partner en zijn kinderen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn standpunt dat geenszins wordt aangetoond dat hij *“de echtelijke woning”* zou hebben verlaten.

Verzoeker houdt terecht voor dat de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf werd genomen met miskennis van de materiële motiveringsplicht en de bepalingen van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel of van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.3.2. De vernietiging van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht leidt ertoe dat verzoeker dient te worden geacht nog steeds over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te beschikken, zodat ten aanzien van verzoeker niet kon worden beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat slechts een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven aan de vreemdeling *“die noch toegelaten, noch gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen”*. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 3 februari 2014 ter kennis werd gebracht dient bijgevolg ook te worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK